

Благодарение на досѣтливостѣта на сенъ-бернардскитѣ кучета, благодарение на тѣхното удивително тънко обоняние, на силнитѣ имъ очи, на тѣхната здравина и бързина, много стотини хора сж спасени отъ явна смъртъ.

II.

Въ 1824. год. най-много се отличило кучето на име Диамантъ. То било най-храбро, най-умно отъ всички кучета.

Еднажъ се появила ужасна буря. Далечъ се разнасялъ шумътъ на падашитѣ лавини.

Диамантъ тръгналъ по огледъ. На една планинска пж-течка подушилъ, че наблизе има пжтникъ. Той започналъ да лае. На неговия лай се отзовали другитѣ манастирски кучета. Калугеритѣ съ фенери и дълги тояги съ желѣзни бодове се притекли на помощъ.

Диамантъ ги завелъ на пжтечката, кждето калугеритѣ изрили подъ снѣга мжжъ и жена, които били изгубили вече съзнание. Калугеритѣ увили съ дрехи нещастницитѣ, турили ги на носилки и се приготвили да ги отнесатъ въ манастира. Но Диамантъ не помръдвалъ отъ мѣстото си. Той продължавалъ да лае и, както могълъ, задържалъ калугеритѣ. Обаче нищо не се виждало. Калугеритѣ не разбирали, защо Диамантъ не ги оставя на мира. Тѣ обиколили и огледали наоколо, но нищо не намѣрили. И понесли мжжа и жената къмъ манастира.

Диамантъ останалъ самъ и продължавалъ упорито да търси нѣщо. Повече отъ часъ той разравялъ снѣга съ якитѣ си нокти, уморявалъ се, почивалъ и пакъ почвалъ да рие. И най-последъ изрилъ изъ снѣга съвсемъ замръзнало малко момченце.

Диамантъ започналъ да лиже съ топлия си езикъ лицето и ржчикитѣ на момчето. То дошло въ съзнание. Следъ това кучето прилегнало къмъ момчето, като се стараело да го стопли — прилегнало така, щото момчето лесно да може да се качи върху него. Съ ласкитѣ си Диамантъ тъй предразположилъ момчето, че то се качило на гърба му и съ треперящитѣ си ржчички пригърнало косматата му шия. Тогава Диамантъ радостно понесълъ момчето къмъ манастира.

Въ това време въ манастира имало голѣмо смущение. Жената, която калугеритѣ спасили, била майка на това момченце. Кога тя дошла въ съзнание, била ужасена, като се